

Botlás

»Bátran állíthatom, hogy jó ideje ez a legjobb svéd krimi, amit olvastam.«

Skånska Dagbladet a Botlásról

Maria
Adolfsson

DOGGERLAND

GABO

MÉG KI SEM NYITJA A SZEMÉT, MÁR TUDJA. NINCS RENDJÉN. EZ az egész borzasztóan nincs rendjén.

Más ágyban kellene feküdnie, mindegy, melyikben, csak nem ebben. A másik térfélről hallatszók halk horkolásnak más torokból kellene szólnia, mindegy kiéből, csak nem ennek a férfiéből. És minden más gondolatot kirekesztő bizonyossággal tudja, hogy el kell tűnnie innen. Most, azonnal, mielőtt még a férfi felébred.

Lassan, és amilyen nesztelenül csak tudja, Karen Eiken Hornby félrehajtja a takarót, és felül, közben oda sem sandítva a széles ágy másik oldalára. Tekintetével végigpásztázza a hotel-szobát, a bugyit és a melltartót a földön látja meg csupasz lábfejnél, a ruháját egy kupacban a dohányzóasztalon a zöld szarvasbőrdzseki mellett, a retiküljét egy fotelbe hajítva. Távolabb mintha a surranója látszana ki a félig nyitott fürdőszobaajtó mögül.

Előre eltervez minden mozdulatot, hogy gyorsan tudjon távozni, hallgatja a fűjtatást a háta mögül, míg ő maga felszínesen, hangtalanul lélegzik. Még egyszer gyorsan átveszi fejben a lépéseket, hogy gátat vessen a gyomrában kavargó szorongásnak. Utána rászánja magát, nagy levegőt vesz, majd felkapja a bugyit, és ugyanazzal a mozdulattal bele is bújik. Óvatosan áll fel, nehogy ringatózzon a matrac, és érzi, ahogy a szoba fordul körülötte egyet. Vár, lélegzik. Görnyedve tesz egy sor szapora lépést,

közben egyik kezével felveszi a földről a melltartót és a harisnyát, míg a másikkal magához ragadja a ruhát és a dzsekit. Egyre jobban émelyegve halad a fürdőszobába, és némán behúzza maga után az ajtót. Fél másodperc habozás után ráfordítja a zárat. Meg is bánja, ahogy hallja a nyelv kis kattanását, és az ajtóra tapasztja a fülét. De ha netán neszez is valami odakint, elnyomja a szíve kalapálása és a fejében zúgó vér.

Megfordul.

A mosdó fölötti tükörből üres és furcsán idegen tekintet néz vissza. Önmegvetéssel eltelve vizslatja vöröslő arcát és a szeme alatt sötét karikákat alkotó, elkenődött szemfestéket. Néhány barna hajtincs egyenesen lóg le az egyik oldalon, a többi még mindig kontyban van a tarkóján. A hosszú frufru a homlokára tapad az izzadságtól. Csüggedten vizsgálja a pusztulást, és ragacsosan száraz szájjal suttozja:

– Te elmebeteg.

A gyomra felfordul, és még pont időben hajol a vécé fölé, már jön is a hányadék. Erre fel fog ébredni, gondolja, miközben tehetetlenül hallgatja az öklendezéseket, lihegve várja a következő áradatot, és lehunja a szemét, hogy ne kelljen látnia a tegnapi maradványait a vécékagylóban. Vár még egy kicsit, de a gyomra mintha lenyugodott volna. Egyelőre megkönnyebbülten fegyenesedik, megnyitja a csapot, és megtölti mindkét markát. Kiöblíti a száját, majd lehűti a vízzel az arcát, rájön, hogy így még feketébb lesz a szeme körül, de arra gondol, nincs semmi jelentősége. Ennek a pokolnak nincsenek további fokozatai.

Közel ötvenévesen ezúttal tényleg nagyon mélyre sülyyedt. Hetvennek érzi magát.

Most már csak egy gyors szökésben reménykedhet. Hazamegy, és lefekszik meghalni. A saját ágyába. De előbb ki kell

jutnia innen, be kell ülnie a kocsijába, és egyenesen haza kell vezetnie úgy, hogy senki ne lássa meg, és senkivel ne beszéljen. Halvány reménysugár dereng, amikor rájön, hogy az évnek pont ezen a napján tényleg van esélye észrevétlenül kimenekülni a városból. Az osztrigaünnep másnapján Dunkerben negyed nyolckor mindenki kábulatban fekszik.

Megtölt egy fogmosó poharat hideg vízzel, és gyorsan iszik, miközben a szabad kezével kirántja a gumikarikát a hajából, és látja, hogy néhány hosszú, sötét hajsza is jön vele. Újra megtölti a poharat, belebújik a ruhájába, a melltartót és a harisnyát begyűri a retikülbe, és már éppen rátenné a kezét a kilincstre, amikor meggondolja magát. Le kell húznia a vécét. Még ha a hangra fel is ébred a férfi, muszáj. Semmi emléket nem hagyhat maga után. Leszorítja a szemhéját, és a rettenet grimaszával az arcán hallgatja, ahogy a víz lezubog a vécékagylóba, majd a tartály zajosan újratöltődik. Vár még néhány másodpercet, míg már csak egy halk csörgedezés hallatszik, és a vállára akasztja a retikült.

Nagy levegőt vesz, és kinyitja a mosdó ajtaját.

A férfi a hátán fekszik, de a feje pont felé fordul. Karen egy másodpercre megdermed, mert az ellenfényben úgy tűnik, mint ha a férfi nézné őt. De ekkor a szobát betölti a dörgő horkolás, és ő összerezzenve rázza le magáról a bénultságot.

Hat másodperccel később már cipővel a kezében nyitja ki a hotel folyosójára nyíló ajtót. És ott, a szabadság felé vezető nyílásban valami arra készíti, hogy megforduljon. Mint amikor valaki elhalad egy baleset helyszíne mellett az autópályán, és valójában nem akarja látni, de muszáj odanézni, ugyanazzal a leküzdhetetlen késztetéssel végigpásztázza az ágyban fekvő férfit a tekintetével. Nézi a lazán tátott száját, hallgatja a minden kilégzést kísérő halk gargarizáló hangot.

Karen a valóságérzékelésével három másodpercen át mered a főnökére, majd becsukja maga mögött az ajtót.

2

AZ 507-ES SZOBA AJTAJA SÓHAJTVA BECSUKÓDIK, ÉS HALKAN KATTAN egyet. A sötétvörös padlószőnyeg puha Karen csupasz talpa alatt, ahogy a nő szapora léptekkel elsiet a lifthez, és megnyomja a gombot. Lüktet a halántéka, miközben a mutatóját használva cipőkanálnak bebújik a cipőjébe. Éppen sikerül felvennie, amikor a liftajtó pittyen egyet, és halk suhogással kinyílik.

Szerencséje van. A recepción mintha nem ülne senki, amikor Karen gyorsan odasandítva átsiet az előcsarnokon a kijárat felé. Hirtelen belenyilall az aggodalom, amikor ráébred, hogy tulajdonképpen nem is emlékszik, miképp jutott ide. Tényleg együtt jöttek volna? Kinek az ötlete volt? Az előző estéről filmmontázszerű emlékképek villannak fel összevissza. A kikötő Eirikkal, Koréval és Marikével, majd utána a bárók további osztrigával és sok-sok pohár borral. És egy halovány emlékkép Jounas Smedről, aki hajnaltájt felbukkant az egyik bárban. Még néhány képsorozat villózik, ahogy a kijárat felé tart: nevetés, civódás, gyorsan fellobbanó veszekedés, részeg, kiengesztelő ölelések és Jounas arca az övé mellett. Túlságosan közel.

Még mielőtt az idegtépően lassan forgó ajtó kieresztené őt az utcára, félúton felmerül a következő rettenetes gondolat: látta őket valaki, amikor bejelentkeztek?

A szálló előtt üde és tiszta szeptemberi levegő fogadja, és Karen mélyre leszívja, mire megint felfordul a gyomra. Gyorsan körbepillant a kihalt utcán, majd kezével a száján futólépésben átkel az úton. A következő pillanatban már a parti sétány másik

oldalán hajol át a korlát fölött, míg a rosszullét hullámai lassan lenyugszanak. Jön egy villanásnyi megkönnyebbülés, mígnem a felismerés, amit az elmúlt tíz perc ébrenlét alatt szőnyeg alá söpört, tiszta erőből leteríti. A legrosszabb még hátravan.

Hétfő reggel megint találkoznia kell vele.

Karen tekintete végigsiklik az öblön a keleti irányban elterülő kikötő felé. A vendégkikötőben ringatózó árbócok erdeje látszik, de a kompállomás kicsit távolabb éppoly kihalt, mint minden vasárnap. Az esbjergi komp este nyolc előtt nem fut be, és néhány éve már sem Dániába, sem Angliába nem indul komp a hétvégeken. Aki manapság vasárnap akarja elhagyni Doggerland szigeteit, annak repülnie kell Ravenbyból. A tenger fölött még megmaradt reggeli párán át sejlik egy messze, a mély tengeren horgonyzó luxushajó radartornya.

Karen a látóhatár felé hunyorítva keresgéli a belső zsebében a napszemüvegét, és halk szitok csúszik ki a száján, amikor nem találja a megszokott helyén. Tenyerével végigsimítja a kabátja zsebeit, és megállapítja, hogy vagy elhagyta valamikor az este folyamán, vagy ottfeljtette a hotelszobában. Most majd kénytelen lesz szomjasan, émelyegve, lüktető fejfájással a hazaútnak legalább a felét úgy levezetni, hogy az alacsonyan álló nap a szemébe süt. Egy dupla presszókávéra és két fájdalomcsillapítóra lenne szüksége ahhoz, hogy ne okozzon azonnal közlekedési balesetet, de meg sem kell fordulnia, tudja, egyetlen bolt vagy kávézó sincs nyitva a túloldalon. Az osztrigaünnep másnapján ilyen korán reggel rajta kívül senki nincs ébren a másnapos városban, leszámítva talán néhány patkányt, akik a csurig telt szemetesekben és az osztrigahéjak között keresgélnek. Ettől a gondolattól újból felfordul a gyomra.

Karen lehuny szemmel mélyeket lélegzik, miközben tenyerét a fal érdes, hűvös köveire tapasztja. A friss levegő jót tesz,

és a szellő az arcába fújja a nyirkos haját. Tarkóját a nap felé fordítva lenéz a partra. Sirályraj rikácsol néhány tessék-lássék módon becsomózott szemeteszacskó körül, amik már nem fértek be az ideiglenesen felállított konténerek egyikébe sem. Kicsit távolabb még egy szemeteszsák körvonalai látszanak. A következő pillanatban Karen rájön, hogy egy férfi alszik a homokban, és a kabátjával takarta be magát. Mellette egy bevásárlókocsi áll, minden valószínűség szerint valami szupermarketből lopta, tele van üres üvegekkel és dobozokkal. Úgy néz ki, mint a Salutorg mögötti bevásárlóközpont körül őgyelgő alkeszek egyike. Feltehetően ő is úgy érzi majd magát, mint Karen, ha felébred. Szomjas és izzadt lesz, és a másnaposok szorongása nehéz hátizsákként fogja lehúzni a vállát. Másfelől, gondolja Karen, velem ellentétben ő szemmel láthatóan ártatlan magányban töltötte az éjszakát.

A távolban egy robogó durrogása félszívvel próbálja áttörni a hullámverés zaját. Tajtékos hullámok csapdossák a mólót, ami rettenthetetlenül tör előre a tengerbe, és az öbölben egy viharvert vitorlás pihen a hat cölöp egyikéhez kikötve. Karen szórakozottan eltűnődik, vajon mennyi idő múlva megy ki a kikötői rendőrség elzavarni onnan. Feltehetően legalább délutánig szemet hunynak fölötte. Még az amúgy oly buzgó srácok sem lesznek képesek egy ilyen napon ebéd előtt felajzani a vadászösztöneiket.

A móló legvége még mindig a reggeli ködbe burkolódik, és a világítótorony körvonalai a kilométeres hullámtörő csúcsán még csak homályosan látszanak. Éjszaka sűrű köd lehetett, suhan át Karen agyán, majd eszébe jut, milyen szokatlanul fülhasogató volt a ködkürt hangja. Újabb emlékkép: Jounas bosszúsan feláll, hogy becsukja az ablakot, majd visszamászik az ágyba. Karen gyorsan elhessegeti a képet, elengedi a korlátot, és szapora léptekkel megindul a Redehusgaténél lévő parkoló felé.

A kocsit szép szabályosan parkol három háztömbnyire, pontosan ott, ahol fél napja hagyta. Ahogy meglátja a sötétzöld Ford Rangert a Városháza előtti parkolóban, megkönnyebbül. Egy szűk óra múlva már a saját ágyában fog feküdni a saját házában leeresztett relaxák mögött, és hagyja, hogy az álom néhány óra felmentést adjon neki a gyötrő önszemrehányások alól.

A következő pillanatban észreveszi, hogy nincs meg a slussz-kulcsa.

3

– ITT MINDEN RENDBEN?

Hivatalos, és egy cseppet leereszkedő hang szólal meg a háta mögött. Karen megdermed a mozdulat közepén, egyik keze a retikülben, másikkal a motorháztetőre támaszkodik.

Még korábban leguggolt a kocsit mellett, és rászánt néhány sikertelen percet, hogy egyre növekvő pánikban kotorásson a slussz-kulcsa után. Megnézte minden zsebben és rekeszben, végigtapogatta a táskát alját, majd egyre nyugtalanabbul, módszeresen kiemelt tárgyakat egymás után.

Most összeszorított fogai között némán szitkozódik. Mi a francot keres itt a rendőrség ilyenkor? Mi a szarért kell arra pazarolni az adófizetők pénzét, hogy közterületeken járőrözzenek, amikor az egész város úgyis alszik? Nagyot sóhajtva, elgémberedett lábbal felegyenesedik. Vonakodva megfordul, és megpróbál magára erőltetni egy lezser mosolyt.

Merev grimasz sikerül.

A két rendőr arcán a rémületet a hitetlenkedés követi, amikor meglátják a romokat.

– Ú, elnézést... – mondja az idősebb, és zavart ábrázattal hátról egy lépést.

Tekintete tanácstalanul cikázik a hullasápadt arcon elkent smink fekete maradványai és a földön heverő tárgyak között. Valamivel fiatalabb kolléganője csak egy gyors pillantást vetett Karenre, és most szemmel látható kíváncsisággal vizsgálja az aszfaltra kipakolt kellékek sokaságát: a tegnapi reggeli lap egy példánya, egy mobiltelefon, fél doboz cigaretta, egy fekete harisnyára emlékeztető tárgy, egy mobiltöltő, egy félig már elfogyasztott alma harapásnyomokkal a megbarnult gyümölcsshúson, egy melltartó és egy csomag óvszer.

Karen még egy merev mosolyt kierőltet, és érzi, mennyire feszül az arca. Utána int a földön heverő kupi felé.

– Nem találok a kocsikulcsot – mondja belégzés közben, hátha a lehelete így nem csapja meg a rendőröket. – Új retikül – teszi hozzá.

– A városban éjszakázott?

A rendőrnő időközben leguggolt, és most egy kis mosollyal az arcán felnéz, mintegy jelezve az együttérzését.

Karen egyre bosszúsabb; mi a fenét tud ez a visszataszítóan kisportolt kis tyúk a lengedező lófarkával a „városban éjszakázásról”?

– Hogy érti? – kérdezi fagyos hangon. Előveszi a híres pillantását. Az átható kék szem a sárga kerettel a pupilla körül – ezzel az emberek torkára tudja fagyasztani a szót. Egyenesen a fiatal nő szemébe néz, kényszeríti, hogy elfordítsa a tekintetét, de meg is bánja, amint megnyeri a meccset. Mit művel? – Igen, kicsit későn lett vége az osztrigázásnak, így egy jó barátomnál aludtam – teszi hozzá, próbálva elsimítani az ügyet. – De most a legjobb lesz, ha folytatom a keresést...

Karen célzatos kézmozdulatot tesz a retikül és a tárgyak zűrzavara felé, ami mintha még mindig számot tarthatna a rendőrnő érdeklődésére. Ebben a pillanatban egy kesztyűs kéz a káosz felé nyúl, felemeli a gombócba gyúrt harisnyát a földről, és gyengéden megrázza. A lapos kulcs csörrenve pottyan a járda kövezetére. Két másodperccel később hallatszik a jól ismert pittyenés, és a kocsijátaja kinyílik.

– Parancsoljon, főnök – mondja Sara Inguldsen rendőrszisztens, és immár felegyenesedve, görbe mosollyal az arcán átnyújtja a kulcsot.

Karen szólni sem tud, csak átveszi, és közben látja, ahogy a két rendőr egyszerre hátrál pár lépést, és tiszteleg.

És mostanra már Björn Lange rendőrszisztens is szemmel láthatóan visszanyerte a beszédképességét.

– Vezessen óvatosan, Eiken felügyelő!

4

A DUNKERBŐL LANGEVIKBE VEZETŐ AUTÓÚT HAT KILOMÉTER HOSZSZAN húzódik Heimö délkeleti partja mentén, átszeli a Skagernäs nevű hosszúkás félszigetet, aztán északkeleti irányban folytatódik még másfél kilométeren át. Karen érzi, ahogy a veríték csermelye utat keres magának lefelé a hátán, és a légkondicionáló mesterséges hűvösétől megborzong. Kemény kézzel szorítja a kormányt, és szabályos időközönként a sebességmérőre sandít. Bár képtelen, hogy a közlekedésiek egy ilyen reggel kiküldtek embereket gyorsrautókra vadászni, a pusztán gondolat, hogy megállítják őt a kollégái, és még a szondát is meg kell fújnia, nagyjából annyira csábító, mint egy újabb éjszaka Jounas

Smeeddel. És alighanem a további pályafutásomra nézve is hasonlóan végzetes lenne, gondolja. A továbbra is túlságosan nagyvonalú szabályok ellenére – a gyakorlatias politikusoknak köszönhetően, akik többet veszítenének, mint nyernének a változtatással –, véralkoholszintje feltehetően meghaladja a megengedett értéket. A felismeréstől jeges marok szorítja a gyomrát, és még lassabban kezd hajtani. Azt ne. Csak azt ne.

Gyér a forgalom, többperces időközönként halad el mellette egy-egy autó. Karen lazítja a szorítást a kormányon, és enyhén megmozgatja a vállát. Később, majd miután alszik néhány órát, végigveszi az előző este minden mozzanatát, meghányja-veti, mi történt, minden egyes pillanatot górcső alá vesz, kérdőre vonja, majd bűnbánatra és önmegtartóztatásra ítéli saját magát. Hetekig nem ihat egyetlen csepp alkoholt sem, a dohányzásnak egyszer és mindenkor vége, kocogás mindennap, erősítés és egészséges étkezés. Előbb a vizsgálat, utána az ítélet; csinált már ilyet. A noo-roi családi örökséget mélyen őrzi. Nem kellően mélyen ahhoz, hogy ne is vétkezzen, de elég mélyen ahhoz, hogy a legrémesebb kihágások szorongással töltsék el. Nem is Isten haragjától fél, vagy attól, hogy kizárják őt a mennyek országából; inkább az ebben az életben fizetendő ártól. Ezúttal a főnöke a Doggerlandi Országos Rendőrkapitányság bünyügyi osztályán fogja pokollá tenni az életét. Csipkelődések, vigyorok, célozgatások. De bármennyire is elborzasztja, hogy ott maradjon a munkahelyén, más megoldást nem lát. Néhány hét szabadságtól aligha szűnne meg a probléma, és mit csinálna utána? Felmond, lesz, ami lesz? Pályát vált, az ő korában? Minden egyformán lehetetlennek tűnik, és Karen elhessegeti a gondolatokat a jövőről, de a felsorakozó emlékképek ellen az előző napról nem tudja felvértetni magát.

Szeptember utolsó szombatja. Marikével, Korével és Eirikkel találkozott a The Roverben, hogy igyanak egy sört a hagyományos osztrigázás előtt. Marike rosszkedvében volt egy félresikerült kiégetés miatt, ami kétheti műtermi munkáját tette tönkre. Valami nem jött össze az új zománcozással, amihez pedig nagy reményeket fűzött. És Marike Estrup különben is utálja az osztrigát, amit szokatlanul erős dán akcentussal jelentett be. Idővel hozzászoktak, ahogy hajmeresztően keveri a doggeri nyelvet és a dánt, és rájöttek, hogy az akcentus mértéke Marike hangulatának amolyan Geiger-számlálójaként működött; tegnap a mérő erőteljesen kilengett, és szinte lehetetlen volt követni észak-jütlandi fortyogását.

Kore és Eirik ezzel szemben ragyogó ünnepi hangulatban voltak. Két nappal korábban elfogadták egy ajánlatukat egy thingwallai házra, és a péntek estét annak szentelték, hogy aggodtak a törlesztőrészletek miatt, összevesztek a berendezésen, és átadták magukat az engesztelő szexnek. Az egész szombatot ágyban töltötték, és a jövőbe vetett hit gubójában szép rendben eltervezték a költözést, a házavató bulit és a közös megöregedésüket.

Karen maga is egy termékeny szombatot tudott maga mögött, ami a raknei barkácsáruházba tett kiruccanással indult. Leszigetelt hét ablakot, lecserélte a sufni ajtózsánérjait, azonkívül közel fél órán át beszélt telefonon az anyjával, és egyszer sem emelte fel a hangját, így aztán önmagával elégedetten nézte a még mindig napbarnított barátait a kocsma lágy félhomályában. Sápatag bőrszíne miatt fáradtnak, szinte betegnek hatott, amit Kore szívtelenül szóvá is tett.

– Igen, de most én jövök – felelte. – Valószínűleg hétfőn, de legkésőbb kedden dobbantok.

Néhány kora júniusi szabadnapot leszámítva átdolgozta a nyarat. Egymaga lezárt egy előzetes nyomozást, míg a kollégái nyaraltak, megírta az utolsó jelentéseket, eltakarított, és a külső körzetekből ideiglenesen kölcsönzött személyzettel tartotta a frontot. Amikor tapintatosan megkérdezték tőle, esetleg el tudná-e csúsztatni a szabadságát őszig, egyetlen arcizmával sem árulta el, hogy ez neki tökéletesen megfelel. Zokszó nélkül átdolgozta a nyarat, és gyűjtötte az áhított mártírpontokat, amik nagyon jól jöhetnek a karácsonyi és újévi szabadságokért vívott közelgő vetélkedőben.

A The Rover egyik foteljében elégedetten hátradőlve közölte a barátaival, hogy három szabad hét vár rá, aminek nagy részét Északkelet-Franciaországban kívánja eltölteni, míg a hideg sötétség leereszkedik a doggerlandi szigetekre. Ott, az elzászi telken, ahol a föld és a szőlő egy elenyésző része az övé, ül majd Philippe-pel, Agnèsszel és a többiekkel. Megbeszélik az idejüket, és összehasonlítják a korábbi évjáratokat.

De előbb éljenek az osztrigák!

Az éves osztrigaiünnep szokás szerint a kikötőben kezdődött, ahol a helyiek és az odautazott turisták zsúfolódtak az asztalok közé. Az osztrigák ugyan még nem ették magukat dagadtra, de az őszi nap-éj egyenlőség utáni első szombat egy hosszú szezont nyit meg, amit rendszeren meg kell ünnepelni. Az osztrigából álló halmok zsugorodtak és gyors ütemben újra nőttek, miközben pénzek cseréltek gazdát, és újabb hordó portóit és fenyérmirtusz ízesítésű heimői italt görgettek ki a hangosan ziháló, izzadt szeszfőzdei dolgozók. A fekete kenyér és a vaj fontos hagyományos kiegészítők, hogy az emberek ne dőljenek az asztal alá az éhségtől és az ittasságtól, ezért az este folyamán ingyen szolgálták fel ezeket, míg a szponzorok hirdetései minden szabad felületet elfedtek.

Egyszerűen minden a megszokott volt.

Bármilyen harsány és szívélyes is a hangulat, az osztrigaiünnep rendszeresen szed néhány áldozatot részegség, verekedés és némi ételmérgezés tekintetében. Ami ezzel szemben nem képezi a hagyomány részét, az a gyorséttermi kaja és az olcsó bor, amit manapság papírpohárban szervíroznak, és erre évről évre felháborodott olvasói levelek hívják fel a figyelmet olyan jeligékkel, mint „óvjuk a doggerlandi kulturális örökséget” és „csalódott 72 éves”. Szórakoztatás tekintetében is fejlődés történt egyesek szerint – mások szerint visszafejlődés. A népi muzikusokon kívül még húsz éve sem gondoskodott senki más a szórakoztatásról, most meg már helyi és felbérelt rockegyüttesekkel, kibírhatatlan ki mit tudokkal, az ideiglenes vurstlik ricsajával és a gyerekek rikoltozásaival kellett vetélkedniük.

Tegnap Kore és Eirik fejenként vagy egy tucat osztrigát magába tömött, és Karen is legalább feleannyit, mielőtt eljöttek a kikötőből. Marike undorral vizslatta hátravetett fejüket és mohón kítátott szájukat.

– A kagyló nem emberi táplálék. Rettenetesen meg lehet tőle betegedni – mondta tépett malachússal teli szájjal, ami csak még érthetlenebbé tette a mondandóját.

– Ettől a szartól betegszik meg az ember, nem az osztrigától – jelentette ki Kore közömbös hangon, legurította az utolsó korty heimői szeszt, majd a műanyag poharat a szemetesbe hajítva tett egy sikertelen kísérletet, hogy visszafojtsa a böfögést.

– Ó, a franc essen bele – mondta grimaszolva. – Most izom valami rendeset, a rohadt életbe.

És egy hagyományos kocsmajárással folytatták az estét, ami során az egyik pohár fehérbor tűnt el a másik után, sok osztriga társaságában. Az összehasonlítás kedvéért néhány ivó a parti sétányon francia belon-osztrigát is kínált a hazai mellett, és a dog-

gerlandi szokás megkívánta a nacionalista, de kedélyes búúú kiáltásokat, ha valaki a külföldi konkurens termékből rendelt. És Karen éppen a harmadik kocsmában, a Café Novában rendelt egy üveg chablist és két belon-osztrigát, amikor meleg lehetetet érzett a fülén és meghallott egy mély hangot.

– Eiken felügyelő, maga tényleg bármit a szájába vesz?

Karen lassan megfordult a bűnügyi osztály vezetője felé, és elmosolyodott.

– Nem, Smeed, nincs akkora szerencséd.

De másfél órával később egy franciaágyas szobában voltak a Strand szállóban.

Gondolatai már közel járnak a szállóban történetekhez, és Karen olyan érzés fogja el, mint amikor az ember megemeli egy követ, és iszonyattal nézi alatta a csúszómászókat. Hunyorít a nap és a fényes úttest felé.

Az alkohol nyilván szerepet játszott, gondolja, miközben próbálja perspektívába helyezni az eseményeket. Ahogy a féktelen hangulat is; valójában nem is az első alkalom volt, sem neki, sem másnak, hogy pont az osztrigaünnep vezetett szexuális baklövésekhez és mély megbánásokhoz, vagy legrosszabb esetben akár váláshoz. Ugyanakkor nem emlékszik, hogy bármely korábbi félrelépése olyan önvádat váltott volna ki belőle, mint ez a mostani.

Karen kisért a vízre, miközben az út lágyan elkanyarodik északra. A köd már oszladozik, a nap félúton van felfelé, és csillog a fodrozódó tenger. Néhány sirály vitorlázik a szélben, és szemmel láthatóan lusta elégedettséggel emésztenek halk csevej között, már nem fürkészik a vizet újabb halakat keresve. Karen leereszti az ablakot, és beszívja a sós illatú levegőt. Egyszerűen fel kell hívnom a személyzeti főnököt, és kérni az áthelyezésemet, gondolja. Talán van szabad pozíció Ravenbyben, amit betölt-

hetek, vagy legrosszabb esetben Grunderben, bármily unalmas is lehet.

Eddig sem volt éppen fájdalommentes a helyzet, emlékezteti magát. Egyik kolléganő a másik után hagyta ott az osztályt, már az előző főnök vezetése alatt. Eva Halvarsson feladta a reményt, hogy valaha is előléptetik nyomozóvá, és átkérte magát a közrendvédelemhez, míg Anniken Gerber és Inga van Breukelen a friseli körzetbe kérte az átvételét. Karen kitartott, nem is a mindenki bekaphatja kifejezéseképpen, csak nem bírta volna az újrakezdést. Ismét. De leginkább azért, mert a bűnügyi felügyelői munkával hatékonyan távol tudta magától tartani a gondolatokat, amiket mindenáron el akart felejtetni. Egy tucatnyi kollégával és jelenleg két kolléganővel a Doggerlandi Országos Rendőrkapitányságon együtt feleltek a doggerlandi szigeteken történt súlyos bűncselekmények kivizsgálásáért; Heimö, Noorö és Frisel. Az erőforrások központosításáról szóló döntést tizenegy éve hozták meg, és kemény kritika fogadta a helyi őrök részéről, de a tiltakozások elcsitultak, ahogy nőtt a megoldott esetek aránya. Sajnos a súlyos bűncselekmények száma is nőtt, következésképpen a büntetlen elkövetők száma állandó szinten stagnál. És ennek köszönhetően tudja Karen sakkban tartani a gondolatait.

Amikor megkapta az állást, természetesen akadtak, akik megkérdőjelezték a képesítését – a régi vágású kollégák nem voltak róla meggyőződve, hogy a London Met Egyetemen szerzett vizsga kriminológiából ki tudja váltani a járőrként „kulizással” töltött éveket. De néhány év elteltével Karen megoldott ügyeinek a száma elcsendesítette a kritikus hangokat. Amikor Jounas Smeed átvette a bűnügyi osztály vezetését, mintha mégis vonakodott volna tisztelettel adózni Karen nyomozói munkájának, mintha

a nő kompetenciájának minden egyes elismerése fájdalmat okozott volna neki. Ellenben gyorsan meghonosította a saját maga által „zsaruk közötti kissé laza zsargonnak” nevezett beszédmodort az osztályon. A jutalom nem váratott sokáig magára. A férfi kollégák az osztályon megkönnyebbültek, hogy az új főnök eltörölte a vasfégyelem és az alázat követelményeit, és készségesen elviselhetetlen szintekre fejlesztették a „laza zsargont”. A folyamatos ugratásokat, a kis szurkapiszkákat Karen megszokta. Vagy inkább az önfenntartó ösztön segítségével megtanult nem odafigyelni Johannisen fáradhatatlan csipkelődéseire feministákról és női autóvezetőkről, vagy Jounas visszatérő filozofálgatására arról, hogy micsoda képtelenség valaha is kiismerni a női agyat. Karen egyetlen megjegyzésre sem méltatja ezt a műsort. Tudja, hogy a hallgatás hangosabb a tiltakozásnál. Tudja, hogy az unott ásítózás provokatívabb a hangos ellenvetéseknél. Megtanult kiakapszolni, nem hajlandó mutatni a bosszúságát, mert nagyon jól tudja, hogy csak rontana a helyzeten, ha hagyná magát kelepcebe csalni. De leginkább azért, mert észrevette, hogy hatalmat ad a kezébe. Jounas Smeed provokálja őt, folyamatosan próbál belőle valamiféle reakciót kicsikarni, ő meg azzal provokálja Smeedet, hogy nem adja meg neki ezt az örömet.

Erre most meg dugtam azzal a nyavalyással, gondolja. A kurva életbe!

És pontosan tudja is, miért kötöttek ki az ágyban, gondolja, amint megpillantja a langeviki lehajtót jelző táblát. Pont ez az állandó harc tehet róla, az erőpróba, ami miatt tegnap este mindketten sutba dobták a játékszabályokat. A hajthatatlan vágy, hogy végre legyőzzék a másikat. És a részegségben ez a vágy, hogy végre felülkerekedjenek, és elismertessék a másikkal az alávetettségét,

siralmas csábítási komédiába csapott át, amelyben mindketten győztesként tekintettek önmagukra. A mámor megsemmisített minden ellenérvet, elhessegette az óva intő szavakat, és egyúttal testi vágyat ébresztett. Egy szikrát, ami éppoly gyorsan hunyt ki, ahogy kipattant.

Még csak jó sem volt a szex, gondolja, inkább csak káröröm. Fárasztó pózváltások végtelen sora, egyik kényelmetlenebb a másiknál, feltehetően így akart neki imponálni. Az a szarjankó mindenesetre virgonc a korához képest. Nálam mindenesetre virgoncabb.

Bekukkant a visszapillantóba, kiteszi az indexet, és lekanyarodik. A langeviki lehajtó ugyan aszfaltozott, de a sebességkorlát itt hatvan, és Karen engedelmesen lelassít valamivel az alá. Egy pillanatra leveszi a szemét az úttestről, és felsandít a meredek magaslatra, ahol fehér szélturbinák tornyosulnak. A rotorok egyenletes ütemben surrognak, Karen hallja a suhogást a lehúzott ablakon át. A szélerőmű végigfut az egész magaslaton, és élénk tiltakozások célkeresztjébe került hat éve, amikor megépült. A lakók a tenger felé pár száz méterre fekvő faluban gyűléseket szerveztek, és a falu minden boltpultján és a helyi kocsmasörcsapjai között ott volt az aláírható petíció. Mára a tiltakozások elcsitultak, és a szélerőmű évek óta nem képezte társalgások témáját a faluban.

Karen nézi a magas, fehér tornyokat. Van valami megnyugtató, szinte szép a sudár karok mozgásában. Igazából neki személyesen soha nem volt ellenük kifogása, még a leghangosabb ellenállás napjaiban sem. De mivel a korsó jó sör előkelő helyen szerepelt Karen Eiken Hornby listáján az életet elviselhetővé tévő dolgokról, kötelességtudóan aláírta a petíciót; ha valaki nem írta alá, annak láttán elhalt a zsvíj a falu egyetlen kocsmájában, az arcok elfordultak tőle. De persze a beruházás leállítására tett

minden erőfeszítés hiábavalónak bizonyult; a nagy fehér tornyok egymás után törtek az ég felé Langevik magaslatán, és Karen nem bánta; a turbinák hangja csak akkor ért el egészen az ő házáig, ha a szél egyenesen délnyugatról fúj. De itt, közvetlenül a szél-erőmű alatti lankán, ahol a legritkásabban állnak a házak, mint amiket csak véletlenszerűen pakoltak le a domboldalra, ahol a folyó tekereg a tenger felé, állandó zúgás hallatszik.

Százötven méterrel előrébb egy dimbes-dombos, folyóparti telken, egyszer csak mozgás látszik a mozdulatlan tájban. Középkorú nő caplat felfelé a meredek ösvényen a régi mosóhídtól a ház felé. Komor köntöst visel, és törölközőből tekert turbánt a fejére. Karenbe kellemetlen érzés nyilall, de sikerül elhallgattatnia az ösztönös lelkiismeret-furdalást. Nyilván ezer meg egy oka van, amiért nem lett volna szabad lefeküdnöm Jounas Smeeddel, de Susanne nem tartozik közéjük, gondolja. Mostanra már vagy tíz év telt el a válásuk óta.

Egy pillanatra felmerül benne, hogy üdvözlésképpen dudál, a falu etikettjének megfelelően, de aztán úgy dönt, inkább nem. A jelenlegi helyzetben cseppet sem vágyik rá, hogy felfedje magát. Azonkívül Susanne Smeed sem úgy tűnik, mintha észrevette volna őt; tekintetét a földre szegezi, és szemmel láthatóan siet a ház felé. Szorosán összefogja a köntösét, és szapora, céltudatos léptekkel halad. Alighanem veszettül fázik a reggeli mártózás után, gondolja Karen, alig valamivel lehet fagypont felett a víz.

Ellazul a tudattól, hogy mindjárt hazaér, és egyre erősebbnek érzi a fáradtság vasmarkát. Elnyom még egy ásítást, és erőteljesen pislant néhányszor. Ebben a pillanatban valami megmozdul az út szélén. Macska fut át az úton, ragadozókra jellemző leszegett fejjel és előretolt vállal. Éber, és kész megvédeni a szájában magatehetetlenül himbálózó zsákmányát. Karen érzi az adrenalin-

löketet a testében, ahogy a biztonsági öv megfeszül a hirtelen fékezés után.

– Most ne eressz le! – suttogja maga elé. – Tudod, mi történhet. Ha valaki, hát te tudod.

Hajt tovább az enyhén ereszkedő úton, és közeledik a falu központja felé. Itt sűrűn állnak a házak mindkét oldalon, de embernek továbbra sincs nyoma. Karen még jobban lelassít, és bekanyarodik a falu hosszú főújtjára. Langevik egyetlen kocsmája, a Nyúl és Varjú előtt rendezetlenül állnak a kinti bútorok a murvás teraszon. Egy-egy pohár van még az asztalokon, és néhány sirály röpdös egyik otthagytott osztrigahéjtól a másikig. Itt aztán nem szükséges feltornyozni és leláncolni a székeket és az asztalokat az éjszakára, ahogy bent a dunkeri kocsmáknak muszáj, de a tulaj, Arild Rasmussen attól még nagy gonddal rendet szokott rakni, mielőtt bezár este. A jó öreg Arild tegnap nyilván túl sok maradékot gurított le kint a konyhában; biztos ő is meg akarta ülni az osztrigaünnepet, ahogy a többiek, gondolja Karen.

Lassan elhajt az orvosi rendelő mellett, ami a doggerlandi népjóléti törvények szerint minden lakóhelyen kötelező, de most már csak négy-négy órára nyit ki hétfőn és csütörtökön. Elhalad a dohánybolt, a bezárt posta, a bezárt vasedénybolt és a bezárással állandóan fenyegetett élelmiszerbolt mellett. A régi halászfalut Heimö keleti partján már lélegeztetni kell, és az egykori tüntetési láz maradványai tartják életben. De a tiltakozások egyre erőteljesebbek lettek, a legtöbben a kínálat és az árak hatására feladták az elveiket, és inkább a szupermarketeket és a praktikus barkácsáruházakat vették célba. Csak Arild Rasmussen tevékenysége nincs veszélyeztetve; a Nyúl és Varjú a hét legtöbb estéjén még mindig szinte tömve van.

A főutca végén az út megkerüli a régi halpiacot, és elfordul a kikötő előtt. Karen követi az éles kanyart, és lassan halad tovább

a földúton a tenger és a magaslat között. Fehér és szürke kőházak kapaszkodnak fel a domboldalon, az út másik oldalán megmólók és csónakházak sorakoznak a part mentén. Minden arról tanúskodik, hogy Langeviket, akárcsak a többi part menti falut a doggerlandi szigeteken, egykor kizárólag halászok és tengerészek lakták, na meg egy-két révkalauz. A legtöbb vízparti telken most már informatikusok, olajfúró mérnökök laknak, és elvétve egy-egy kultúrmunkás. Az egyszerű szürke házfalak mögött a fatüzelésű kályhákat indukciós tűzhelyre, a teáskannákat eszpresszógépre cserélték. Karen tudja, hogy egyre több csónakházat alakítanak át plusz lakóhelyiséggé; a négy- vagy hatevezős nagy csónakok helyett a szélfűtta falak immár kényelmes, viharálló műnád kanapékat rejtnek. Ott ülnek az elégedett tulajok a balzsamos nyári estéken egy pohár borral, élvezik a fenséges tengeri kilátást, és nem kell aggódniuk amiatt, hogy kiszakad a háló, vagy hogy az átok fókák megint ellopják a kapás felét.

És talán ő is ezt tenné, ha megengedhetné magának. Karen Eiken Hornby nem érez nosztalgiát. Első ránézésre a legtöbb dolog ma is olyan, mint gyerekkorában, de valójában semmi sem a régi. És ez így ragyogóan meg is felel neki.

Rákanyarodik az utolsó házak egyikének meredek felhajtójára, és megállapítja, hogy fel kell töltenie a teknőt a kapunál, ha nem akarja minden alkalommal beverni a fejét a tetőbe, valahányszor a nehéz kocsi bezötykölődik a telekre. Megkönnyebbült sóhajjal leállítja a motort, és néhány másodpercig mozdulatlanul ül, csak azután nyitja ki az ajtót. A fáradtság hulláma megint előnti, és ólomsúlyúnak érzi a lábát, ahogy elindul a ház felé. Nagyokat lélegzik, és megtölti tüdejét a közelgő ősz illataival. Itt többnyire néhány fokkal hidegebb van, mint bent Dunkerben, és semmi

kétség, a nyár hamarosan véget ér. A nyírfáknak már sárgulnak a levelei, és a sufni melletti berkenyén vörösén virítanak a bogyók.

A konyhaajtó előtti kőlépcsőn fekszik egy hatalmas, bozontos, szürke macska. Karen közeledtére hanyatt fordul, teljes hosszában kinyújtózik, és hegyes szemfogait kivillantva ásít.

– Jó reggelt, Rufus, ma sincs egér? Tulajdonképpen mi hasznodat veszem?

A következő pillanatban a macska már talpon van, hozzádörgölőzik Karen lábához, és még mielőtt Karen ki tudná húzni a kulcsot a zárból, már be is surran az ajtón.

Karen lehajítja a retiküljét a konyhaasztalra, leügyeskedni magáról a kabátot, és ugyanazzal a mozdulattal lerúgja a cipőjét. Kinyitja a mosogató fölötti szekrényt, kivesz két fájdalomcsillapítót, lenyeli egy pohár vízzel, és simogatja a macskát, aki időközben felugrott a konyhapultra. Az egyre hangosabb és türelmetlenebb nyávogás belehasít a fejfájásba, miközben Karen konzerv macskatápot keres. Amint leteszi a tálat, a nyávogás abbamarad, és Karen érzi, ahogy a válla ellazul. Már tegnap este be kellett volna szerelnie a macskaajtót, amit megvett, miután megadta magát. Bár egér akad bőven, és Rufus legalább két melléképületbe is be tud jutni, ha akar, szemmel láthatóan a rendszeres étkezéseket preferálja a konyhában, és a napjait leginkább a nappali kanapéján szereti tölteni. Karennek fogalma sincs, a macska hol lakott, mielőtt tavasszal megjelent sántikálva a felhajtóján. A szórólapok, amiket a telefonpóznákra rögzített és a falu levelesládáiba dobott, nem hoztak eredményt. Az állatorvos visszavarrta a macska fülét, kiherélte, sínbe tette a lábát, és tett egy tölcserőt a fejére, hogy ne nyalogassa le magáról az ótvar elleni gyógyszert. A csúnyán helybenhagyott macska határozottan véglegesnek gondolta a beköltözést, és mostanra egyértelműen véget ért az állóháború, mégpedig Rufus győzelmével.

A macska csámcsogása közben Karen megtölti a kávéfőzőt, és szel két szelet kenyeret. Negyedórával később már legyűrte a két sajtos szendvicset, és leöblítette fél liter erős kávéval. A hasogató fejfájás csendes lüktetéssé csitult, és a fáradtság egyszerűen felülkerekedik. Karen le sem szedi az asztalt, csak felvonszolja magát a lépcsőn a hálószobába, kibújik a ruhájából, és végigfekszik az ágyon. Fogat kéne mosnom, gondolja. A következő másodpercben már alszik.

5

TÁVOLRÓL ÉRKEZIK A HANG, ÉS AZ ÁLOM RÉTEGEIN ÁT BEFURAKSZIK a tudatába. Amikor célba ér, Karen egy pillanatra azt hiszi, a rádiós vekker szól, és erősen megnyomja a kikapcsoló gombot, de az idegesítő hang nem szűnik meg. A digitális számjegyek 13:22-t mutatnak, és beletelik még néhány másodpercbe, mire Karen rájön két dologra: átaludta a fél vasárnapot, és a hangot a konyhában heverő mobiltelefonja adja.

Bosszúsan ledobja magáról a takarót, belebújik a sarokban álló fotelre hajított köntösébe, majd lebotorkál a lépcsőn. A telefon követelőzően csörög, Karen egyre idegesebben kotorászik a táskájában, és pont akkor sikerül kihalásznia a készüléket, amikor elhallgat. Egyetlen pillantást vet a képernyőre, és egyszerűen teljesen felébred. Három nem fogadott hívás, mind Viggo Haugen rendőrfőkapitánytól.

Karen lerogy egy konyhaszékre, és megnyomja a visszahívást, miközben vadul kergetőznek a gondolatai. Mit akar tőle a rendőrfőkapitány? Aligha szoros a szakmai kapcsolatuk. Rádásul vasárnap. Semmiképpen sem lehet jó hír, gondolja, miközben hallgatja a kicsöngést. A harmadik után egy hivatalos hang beleszól:

– Haugen.

– Igen, jó napot, itt Karen Eiken Hornby. Most láttam, hogy próbált elérni.

Igyekszik, hogy ne hallatsszon, most ébredt, de kicsit eltúlozza, és magas, derűs hangon szólal meg.

– Igen, valóban. Miért nem veszi fel a telefonját?

Viggo Haugennek bosszús a hangja. Karen gyorsan próbálja kitalálni, mit füllentsen. Nem kívánja bevallani, hogy egész vasárnap délelőtt a másnaposságát aludta ki.

– A kertben dolgoztam néhány órát, és a konyhában hagytam a mobilomat – mondta. – Elvégre vasárnap van – teszi hozzá, de azonnal meg is bánja, mert nem kelt jó benyomást.

– Egy bűnügyi felügyelőnek a nap huszonnég órájában elérhetőnek kell lennie, mindegy, milyen nap van. Ezt nem tudta?

– De, természetesen, tisztában vagyok...

A rendőrfőkapitány hangos horkantással fojtja belé a szót.

– Na, mindegy, történt valami, ami miatt azonnal szolgálatba kell állnia. Egy nőt találtak agyonverve az otthonában, és sok minden gyilkosságra utal. Azt szeretném, ha maga vezetné a nyomozást.

Karen felül a székekben, kihúzza magát.

– Hogyne. Megkérdezhetem...

– Azonnal rakja össze a csapatot, amire szüksége van – mondja Viggo Haugen. – A részleteket megtudja az ügyeletestől.

– Hogyne. Csak egy kérdés...

– Miért én hívom, és miért nem Jounas? – vág megint közbe a rendőrfőkapitány. – Igen, érthető, hogy furcsállja.

Egy kissé enyhült a hangjában a szigor, és Karen hallja, hogy a férfi nagy levegőt vesz, mielőtt folytatná.

– A következő a helyzet – mondja lassan. – A meggyilkolt nő Susanne Smeed. Jounas volt felesége.

6

KAREN MÁSODPERCEKEN ÁT HALLGAT, MÍG LEÜLEPSZENEK BENNE a hallottak. A barna, komor köntösben didergő nő képe villan fel előtte.

– Susanne Smeed – mondja szárazon. – Biztos benne, hogy gyilkosság történt?

– Igen, az ügyeletes szerint kétséget kizáróan agyonverték. Két asszisztensünk is a helyszínen van, és e tekintetben elég egyértelműen nyilatkoznak.

Viggo Haugen megint azon a hajszott hangon beszél, mint az imént, és most már világosan kihallatszik az aggodalom is.

– Na, mint nyilván megérti, Jounas nem vezetheti a nyomozást, és osztályvezető sem lehet addig, amíg a nyomozás tart. Már beszéltem vele erről, és természetesen egyetért. Magának kell megbirkóznia a szereppel, amíg nem tisztázódik az ügy. – Két másodperc csend. – Vagy amíg nem találunk más megoldást – teszi hozzá, és megint megköszörüli a torkát.

Míg Karen hallgatott, tovább szötte a gondolatokat. Jounas Smeedet egyértelműen fel kell menteni a szolgálat alól. Amíg nem derül ki ezt feleslegessé tévő információ, ő mindenképpen a kihallgatandók listáján szerepel. És lassan, de biztosan Karen számára világossá válnak a következmények. Egyre kellemetlenebb érzés fogja el, ahogy ráébred, hogy neki kell majd a főnöke kihallgatását vezetni. Ki kell hallgatnia a főnökét, akit bő hat órája hagyott ott egy dunkeri hotelszobában.

Mintha félne, hogy a gondolatai leleplezik, ösztönös készte-tést érez a lehető leggyorsabban lezárni a társalgást Viggo Haugennel.

– Értem – mondja kurtán. – Amúgy közel lakom Susanne Smeedhez, így fél órán belül a tetthelyen tudok lenni. Nem tudja, a helyszínelők már ott vannak?

– Igen, vagy legalábbis úton vannak, az igazságügyi orvosszakértő szintén, de hát autóval sincs közel. Csak egy bő órája jött a riasztás, ha jól értettem az ügyeletest.

Én nyolc után nem sokkal még életben láttam őt a saját szemmemmel, és tizenkettőkor jött a riasztás, vagyis nyilván a kettő között történt, gondolja Karen. Szűk négyórás időablak, akkor csapta valaki agyon Susanne Smeedet. Míg én nem egészen két kilométerre tőle kialudtam a részegséget. Francba!

– Jól van, azonnal indulok, és hívom az embereket – mondja.

– Rendben, még valami... – A rendőrfőnök habozik egy pillanatra, mint aki a megfelelő szót keresi. – Nyilván megérti, ez egy hallatlanul kényes helyzet. Nem tudom eléggé hangsúlyozni, mennyire fontos, hogy a lehető legdiszkrétebben járjon el. A médiát bízsa rám, nincsenek spontán nyilatkozatok, nincs más... na, szóval diszkréten, mint mondtam. Kellően világosan fogalmaztam, Eiken?

Menj a búsba, te felfuvalkodott seggfej, gondolja Karen.

– Teljesen – mondja.

Leteszik a telefont, és Karen felszalad a lépcsőn az emeletre, miközben a gondolatok cikáznak a fejében. Három perccel később kilép a zuhany alól, és fogmosás közben egy törölközővel dörzsöli a haját. A másnaposság utórezgéseit még mindig érzi a testében.

Ennem kell valamit indulás előtt, gondolja. Különben nem fogom bírni. Felvesz egy farmert és egy sötétkék pólót, és megint lesiet a konyhába. A hűtőben ott a szombati ebéd maradéka: valami csirkés egytálétel, amit a hűtőben talált hozzávalókból

dobott össze. Kiborítja a műanyag tároló tartalmát egy tányérra, a hideg kupacot beteszi a mikróba, majd elmegy az előszobában álló fekete bakancsért. Egy gyors pillantás az órára: húsz perc múlva kettő. Tizennyolc perce még azt tartottam a legnagyobb gondomnak, hogy lefeküdtem a főnökömmel, gondolja mogorván, miközben sípol a mikrohullámú. És ebben a pillanatban ébred rá, hogy ezúttal sem lesz semmi a vakációból. Feltehetően elfelejtheti az idei szüretet Franciaországban.

Tizennégy perccel később Karen Eiken Hornby, a doggerlandi rendőrség bünyügi osztályának megbízott vezetője bekapcsolja a biztonsági övet. Az anyósülésre már letett egy banánt és egy doboz Coca-Colát, ezeket találta a csirketál mögött a hűtőben. Mielőtt beindítja a motort, bekap két rágógumit, hogy enyhítse a cigaretta iránti vágyat.

Karen kitolat a beállóból, megfordul, és hallja a törmelék ropogását a kerék alatt, amikor kilő. Míg behabzsolta a csirkét, beszélt a dunkeri őr ügyeletesével, és nagyjából tisztázta, mi történt. 11:49-kor jött a telefon. Egy szomszéd valamilyen egyelőre ismeretlen okból benézett Susanne Smeed konyhaablakán, és látott két lábfejet, két lábszárból valamennyit és egy felborult konyhaszéket a padlón. A test többi részét takarta a látószöveget szűkítő, nagy konyhaszekrény. A szomszéd, egy bizonyos Harald Steen először azt hitte, Susanne elájult, vagy elcsúszott és megütötte magát, ezért a segélyhívón mentőt akart hívni. A kezelő, aki fogadta a hívást, kellő lélekjelenlétről téve tanúbizonyságot értesítette a rendőrséget is, akik a helyszínre vezényeltek két aszisztenst, Björn Langét és Sara Inguldsent.

Amikor a két név elhangzott, Karen állkapcsa egy pillanatra leállt a csirke őrlésével. A két rendőrraszisztens éppen hazafelé tartott egy családi háztól szűk tíz kilométerre Langeviktól délre, ahova egy betörés miatt riasztották őket, így az övék volt

a Susanne Smeed házához legközelebbi járőrautó. A hívás után harmincöt perccel a helyszínre érkeztek, betörték a bejárati ajtót, és azonnal meg tudták állapítani, hogy nem alacsony vércukor okozta rohamról vagy elesésről van szó.

Björn Lange a ház előtti lépcsőn ült ölbe hajtott fejjel, amikor Sara Inguldsen fogadta a mentősöket, és közölte velük, hogy eső után köpönyeg.

– Elég nagy gebasznak tűnik – mondta az ügyeletes.

7

KAREN BEÁLL A PARKOLÓ KOCSISOR VÉGÉRE A SUSANNE HÁZA előtti út mentén húzódó, sáros árokparton. Legelől a kapunál az orvosszakértő fekete BMW-je áll, mögötte a helyszínelők fehér furgonja. Kiszáll, és egy pillanat erejéig csak áll mozdulatlanul a szemerkélő esőben. Mindkét irányban pásztázza az utat a tekintetével. A szomszédos telken, egy kicsit távolabb a tenger felé sejlik egy rendőrautó. Esetleges keréknyomot képtelenség lesz venni, gondolja. Mostanra már nyilván a legtöbb falubéli felébredt, és feltehetően legalább húsz járműnek volt ideje elhataladni a ház előtt.

Felszegi a fejét, végignéz a tájon. Heimö északi része, a magas hegygerinc, a tenger felé kigyózó, zúgó folyó, a kőhidak a folyókanyarulatok felett, a hangába öltözött dombok; mindez mélyen beléje vésődött gyerekkora óta. Most új szemmel nézi a környezetet. Nem látja a szépséget, nem éli át a csendet, csak azt vizslatja érzéketlenül, milyen módon tud egy idegen látogató idejönni és elmenni úgy, hogy ne figyeljék árgus szemek. Normális esetben képtelenség lenne elkerülni a szomszédok figyelmét, gondolja. De az év legmásnaposabb napján az amúgy oly kíváncsi falube-

lieknek alighanem más gondjuk is akad, mint hogy milyen autó halad el az úton.

– Jó napot, főnök.

Björn Lange feláll a lépcsőről, amikor Karen a ház felé közeledik. Karen látja, hogy a rendőrasztás arcán még mindig világosabb néhány árnyalattal a reggeli találkozásukhoz képest, és a keze mintha remegne, amikor szalutál.

– Jó napot – feleli Karen mosolyogva. – Ez a maguk keze munkája?

Karen a kőlépcső tetején lévő ajtó felé biccent. Az egyik ólomberakásos üvegtábla be van törve, és a nyílás két oldalát megtisztították az éles szilánkoktól, amik a keret többi részéből még mindig kimerednek. Björn Lange bólint, és gyorsan magyarázkodni kezd, mint aki nem tudja, Karen kifogásolni fogja-e a döntést.

– Igen, zárva volt, mi meg nem tudtuk, sürgősen be kell-e jutni. De azt tudtuk, hogy van bent valaki, mert szólt a rádió. Remélem, nem tettünk tönkre bizonyítékot, de azt hittük, segítségre van szüksége. Hiszen nem tudhattuk, hogy már késő...

Elhallgat, és Karen megnyugtató mosollyal az arcán bólint, miközben azon tűnődik, mi vezethette az érzékeny Langét a rendőri pálya felé.

– Teljesen jól jártak el – mondja. – Nem valami vidám a látvány odabent, ha jól értem. Kicsit később magával és Inguldsennel is kell beszélnem az őrsön, de most azt javaslom, vegyenek ki néhány órát, és egyenek valamit. Ő hol van, amúgy?

– A szomszédnál, aki betelefonált. A bácsi még mindig itt volt, amikor ideértünk, és nem érezte valami jól magát, így Sara hazavitte. A ketyegővel van valami.

Lange tesz egy ügyefogyott kézmozdulatot a szíve felé, és Karen magában szitkozódik. Rendőrnő kettesben egy tanúval, aki